1. Богиня Аттіки в прозорому одінню,
Елладо радісна, твій люд мене створив;
Безсмертний жар несла я смертному створінню,
До вогких уст земних я надила богів.

2. У шаті жалібній, дитя покірне Сходу,
Я полюбила дах убогого житла,
На ваших берегах, о галілейські води,
В росі господніх сліз я серцем проросла.

1. Мій сміх божественний торкає темні вії,
Тривогою жаги горить очей блакить,
Твій мед, о Пристрасте, із уст бездумних віє,
І тіло осяйне твій промінь золотить.

2. Зітхання й тягота життя моє окрили,
Для зранених сердець відрада й супокій,
Від тягарів земних мене підносять крила
Туди, де жде мене жених небесний мій.

1. Пароським мармуром плечей моїх звабливих
Манила я серця для радості й утіх,
І в круговім танку, і в іонійських співах
Кіпріду славила на учтах голосних.

2. Блажен, хто хилить слух на голос мій побожний,
Блажен, хто молиться, не встаючи з колін,-
О небо — книга з тих, що зрозуміє кожний,
Коли лише любив, коли лиш плакав він.

1. Ерот, мене Ерот владичною рукою
З дитинства ще повів у почеті своїм,
І відтоді жага стрілою золотою
Іскриться і тремтить в цім серці грозовім.

2. Саронських пестощів, ні конвалій, ні рожі
Не відало моє задумане чоло,-
Лиш квіту вічності я знала барви гожі
Містичні пахощі і золоте стебло.

1. Котурни скинувши для дії хорової,
Як Артеміда, я на Фрігії горах
Водила ігрища, і кликала "Евое",
І вина пінила на запашних устах.

2. Заступниця усім і пристань нещасливим,
Як лілія бліда у затінку садів,
Струмила я свій чар, і непорочним дівам
Була я захистом в години тихих снів.

1. В священній Аттіці на побережних кручах
Під іонійський гімн і хвиль гучний привіт —
Він розцвітавсь по всіх слідах моїх летючих,
О Вродо, твій рясний і променистий цвіт.

2. Вагались мудреці, душа в сумнім ваганні
Прощалась з божеством, відбившися доріг,
Я виплекала в ній надію і змагання,
Я землю привела до господевих ніг.

1. Ти, келиху дзвінкий, вина і меду повний,
О Пристрасте, де твій неподоланний спів?
Твоя дочка в сльозах і горнеться, безмовна,
До вкритих травами і згаслих вівтарів.

2. Любов без берега і чистота без плями...
Посиротився світ, і люд замкнув серця.
Коли ж ти займешся над людськими ночами,
О Зоре нових днів, без краю і кінця?

Перекладач: Микола Зеров